

Този музикантъ бѣше писалъ: „Мжчно е да се живѣе безъ идеалъ“, но идеалътъ е нѣщо вжтрѣшно. И той рѣшилъ да се накаже; снелъ хубавитѣ си дрехи, облича работнически, съдрани дрехи, хвърлилъ си обувкитѣ и босъ се рѣшилъ да иде да служи по нѣкой начинъ въ дома на този графъ Морели, който ималъ грамадно имѣние. Най-послѣ се домогналъ той, като единъ простъ, одърпанъ работникъ да работи въ градината на графъ Морели. И правѣлъ отлично впечатлѣние на графа съ своята скромность. И казалъ: „Никога не съмъ ималъ такива слуги като тоя.“ Ама защо е слугувалъ тоя слуга?—За дъщерята на графъ Морели: „Мжчно е да се живѣе безъ идеалъ.“ Право е. Постигнете своя идеалъ! И казва: „Ако човѣкъ е назърналъ своя идеалъ, какво трѣбва да прави?“ „Ама далечъ е.“ — Върви къмъ идеала си! Какъ? — Както тоя музикантъ съ боси крака, както това момиченце въ София съ боси крака. Не очаквай да бждешъ нито професоръ, нито видно лице, тѣ сж второстепенни работи. Гледай, човѣкъ да бждешъ, обичанъ отъ Бога, и ти да го обичашъ, да познавашъ всички твои братя и сестри, да ги обичашъ и да бждешъ готовъ да се жертвувашъ за тѣхъ. Вие ще кажете: „Ние въ това отношение сме герои.“ Азъ се радвамъ, не казвамъ, че не сте,—отлични герои сте. Остава второто нѣщо. Досега много писма сте турили въ джоба на Христа, сега остава да хвърлите вашитѣ дрехи и обуца и да работите боси въ градината на графъ Морели. Тази градина е бждащиятъ свѣтъ, бждащата култура, въ която съ боси крака — съ абсолютна чистота трѣбва да работите за новата култура, и да съградимъ свѣта върху новитѣ основи. Не да говорите: „братство и равенство,“ а затвори да има; „да се любимъ,“ а да се убивате. Говоря за всички хора. Върху това ще почива бждещето щастие. А сега, като ме гледате така, казвате: „Брей, той, нашиятъ учителъ. . .“ То е единъ законъ. Азъ съмъ принуденъ да чукамъ, турилъ съмъ ви въ мжитлката, искамъ масло да извадя. Казва